

før. Kan du huske, da Johannes søgte Embede og til sin egen og alles store Overraskelse fik det allerførste Kald, han søgte? Det var jo næsten umuligt ikke at komme til at tænke paa Farbror Tyges Indflydelse, og jeg veed desuden, at man oppe i Ministeriet temmelig tydeligt lod ham forstaa, hvem det var, der interesserede sig for ham. Ikke desmindre har han altid afvist Tanken som fuldkommen latterlig, og forsikret, at han i modsat Fald aldrig vilde have modtaget Embedet. Og han har selv troet det. Saadan er han bleven!« —

Lidt efter tog han sit Overtøj paa. Han vilde hen og se til en Arbejdsmands syge Barn, der for Tiden var hans eneste Patient.

»Jeg gaar mig med det samme en Tur,« sagde han, da han gik. »Du skal altsaa ikke vente mig hjem for snart.«

Metas bekymrede Øjne fulgte ham ud af Døren. Stakkels Povl! — tænkte hun. Hun vidste, at han her i København følte Savnet af Broderen endnu stærkere end i Jerve, fordi han her overalt blev mindet om deres Samliv i de glade Studenterdage. Forleden, da han var kommen nedtrykt hjem fra Byen ligesom idag, havde hun faaet ud af ham, at han var gaaet ind paa Regensen for at gense de to smaa Kamre, hvor de i fire Aar levede saa uadskilleligt